

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE ŠT. 113/12
V Luxembourg, 6. septembra 2012

Sodba v zadevi C-190/11
Daniela Mühlleitner proti Ahmadu Yusufiju, Wadatu Yusufiju

Možnost potrošnika, da toži tujega trgovca pred nacionalnimi sodišči, ni pogojena s tem, da je bila sporna pogodba sklenjena na daljavo

Zato dejstvo, da je potrošnik v državi članici trgovca podpisal pogodbo, ne izključuje pristojnosti sodišč države članice potrošnika

Pravo Unije¹ v čezmejnih sporih ščiti potrošnika kot najšibkejšo pogodbeno stranko s tem, da mu olajšuje dostop do sodnega varstva, zlasti z geografsko bližino pristojnega sodišča. Tako lahko potrošnik pred nacionalnimi sodišči toži trgovca, s katerim je sklenil pogodbo, tudi če ima ta trgovec stalno prebivališče v drugi državi članici, in to pod dvema pogojem: prvič, trgovec mora opravljati gospodarske ali poklicne dejavnosti v državi članici, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče, ali na kakršen koli način (na primer po svetovnem spletu) usmerjati te dejavnosti v to državo članico², in drugič, sporna pogodba mora spadati v okvir takšnih dejavnosti.

Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče, Avstrija) sprašuje Sodišče, ali je možnost vložitve zahtevka pri nacionalnih sodiščih med drugim pogojena s tem, da je bila pogodba med potrošnikom in podjetnikom sklenjena na daljavo.

Vrhovno sodišče na zadnji stopnji odloča o tožbi, ki jo je D. Mühlleitner s stalnim prebivališčem v Avstriji vložila pri avstrijskih sodiščih proti družbi Autohaus Yusufi, podjetju v Hamburgu (Nemčija), ki je specializirano za prodajo vozil. D. Mühlleitner s to tožbo zahteva razvezo pogodbe o prodaji vozila, ki ga je kupila pri družbi Autohaus Yusufi za svoje zasebne potrebe. D. Mühlleitner je našla ponudbo družbe Autohaus Yusufi z iskanjem po svetovnem spletu. Kljub temu pa se je za podpis pogodbe o nakupu in za prejem vozila odpravila v Hamburg. Ob vrnitvi v Avstrijo je D. Mühlleitner odkrila, da je imelo vozilo bistvene napake. Ker sta A. in W. Yusufi odklonila popravilo vozila, je D. Mühlleitner pri avstrijskih sodiščih – katerih mednarodni pristojnosti nasprotujeta A. in W. Yusufi – vložila tožbo. Vrhovno sodišče meni, da sta ta svojo gospodarsko dejavnost res usmerjala³ v Avstrijo, saj je bila njuna spletna stran dostopna v tej državi, in da so med pogodbenimi strankami obstajali stiki na daljavo (telefon, elektronska pošta). Vendar pa se sprašuje, ali je pristojnost avstrijskih sodišč pogojena s tem, da je bila pogodba med potrošnikom in podjetnikom sklenjena na daljavo.

Sodišče z današnjo sodbo odgovarja, da možnost potrošnika, da pred sodišči svoje države članice toži trgovca, ki ima stalno prebivališče v drugi državi članici, ni pogojena s tem, da je bila pogodba sklenjena na daljavo.

Čeprav je evropska ureditev še do leta 2002⁴ zahtevala, da mora potrošnik v državi članici svojega stalnega prebivališča opraviti dejanja, potrebna za sklenitev pogodbe⁵, zdajšnja ureditev⁶ takšnega

¹ Uredba Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42, imenovana: Bruseljska uredba I).

² Ali v več držav, vključno s to državo članico.

³ Glej, za ta pogoj, sodbo Sodišča z dne 7. decembra 2010 v združenih zadevah Pammer in Hotel Alpenhof ([C-585/08](#) in [C-144/09](#)), glej tudi Sporočilo za medije št. [118/10](#).

⁴ Uredba št. 44/2001, navedena v opombi 1, je začela veljati 1. marca 2002.

⁵ Glej Bruseljsko konvencijo z dne 27. septembra 1968 o pristojnosti in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 1972, L 299, str. 32), kakor je bila spremenjena s poznejšimi konvencijami o pristopu novih držav članic k tej konvenciji.

pogoja ne vsebuje več. S to spremembo je zakonodajalec Unije želel zagotoviti boljše varstvo potrošnikov.

Glavni pogoj za uporabo tega pravila je povezan z gospodarsko ali poklicno dejavnostjo, ki je usmerjena v državo, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče. V zvezi s tem so navezava stika na daljavo, rezervacija blaga ali storitve na daljavo ali, *a fortiori*, sklenitev potrošniške pogodbe na daljavo kazalci povezanosti pogodbe s takšno dejavnostjo.

Zato lahko potrošnik, če (i) trgovec s stalnim prebivališčem v drugi državi članici opravlja gospodarske ali poklicne dejavnosti v državi članici, v kateri ima potrošnik stalno prebivališče, ali na kakršen koli način usmerja te dejavnosti v to državo članico⁷ in (ii) če sporna pogodba spada v okvir takšnih dejavnosti, pri sodiščih svoje države članice toži tega trgovca, čeprav pogodba ni bila sklenjena na daljavo, ker je bila podpisana v državi članici trgovca.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben primer.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

⁶ Glej opombo 1.

⁷ Ali v več držav, vključno s to državo članico.